

Чл. 435. Въ правото на издатель, придобито на основание на договоръ, не влиза правото да се прѣвожда и да се издава същото съчинение на другъ языкъ.

Чл. 436. Издательтъ е длъженъ на свои разноси, безъ измѣнение, да възпроизведе и да тури въ прилична форма приетото въ ръкописъ или въ установенъ оригиналъ произведение.

Чл. 437. Въ отсъствие на опредѣлено условие, вънкашното издание трѣбва да бѣде съобразно съ цѣльта и значението на произведението въ съотвѣтственна форма.

Числото и цѣната на екземпляритѣ, ако не сж прѣдвидени въ договора, опредѣля издательтъ по свое усмотрѣние; но нѣма право да опредѣли такава чрѣзмѣрна цѣна, която би могла да повреди на разпространението на съчинението.

Чл. 438. Ако странитѣ сключватъ договоръ за ново издаване, то прѣдидущиятъ договоръ опредѣля това, което не е прѣдвидено въ новия договоръ.

Чл. 439. За обема на правото на издателя важи договорътъ на странитѣ. Въ случай на съмнѣние, договорътъ дава право само за едно издание на произведението.

Чл. 440. Ако издательтъ по своя вина е пропусналъ да възпроизведе и тури въ оборотъ приетото произведение или да направи ново издание, слѣдъ като се е исчерпило напълно първото, то авторътъ има избирателното право, прѣдвидено въ чл. 433-й, алинея втора.

Чл. 441. Ако издательтъ е придобилъ право да издаде отдѣлни произведения на авторътъ, той съ това не се счита, че е упълномощенъ да направи едно колективно издание на тия произведения.